

Sygn. akt VIII U 43/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Iwona Sławińska

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2015 r. w Gliwicach

sprawy Z. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania Z. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 24 listopada 2014 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję częściowo w ten sposób, że uwzględnia ubezpieczonemu Z. S. przy wyliczeniu wysokości emerytury wynagrodzenia uzyskane w Przedsiębiorstwie z (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w kwotach:

1. 25.500.000 zł (dwadzieścia pięć milionów pięćset tysięcy) za okres od 1 marca 1991r. do 31 grudnia 1991r.;
2. 24.695.000 zł (dwadzieścia cztery miliony sześćset dziewięćdziesiąt pięć tysięcy) za okres od 1 stycznia 1992r. do 14 czerwca 1992r.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 43/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 listopada 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., powołując się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 1440) przyznał ubezpieczonemu Z. S. prawo do emerytury od 19 listopada 2014r. Wysokość świadczenia obliczono w oparciu o art. 26, jako najkorzystniejszy wariant. ZUS wskazał nadto, iż do podstawy wymiaru nie uwzględniono wynagrodzenia wykazanego w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (Rp-7) za okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) od 1 marca 1991r. do

14 czerwca 1992r., z uwagi na brak pieczętki imiennej i brak podpisu drugiej osoby na ww. zaświadczeniu, potwierdzającym zarobki ubezpieczonego za ten okres.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę, poprzez ponowne ustalenie podstawy wymiaru emerytury przez zaliczenie wynagrodzenia za okresy zatrudnienia nieuznane przez ZUS. W uzasadnieniu wskazał, iż przedłożone przez niego dokumenty wraz z dowodem z zeznań świadków, o przesłuchanie których wniósł, pozwolą na przyjęcie spornego wynagrodzenia do ustalenia podstawy wymiaru jego emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, szczegółowo wyjaśniając podstawę faktyczną i prawną zaskarżonej decyzji. Wskazał, iż wyliczając podstawę wymiaru świadczenia skarżącego przyjęto za sporny okres minimalne wynagrodzenie i wyliczono świadczenie na podstawie art. 183 ustawy emerytalnej.

Sąd ustalił, co następuje :

Ubezpieczony Z. S. urodził się (...)

Decyzją z dnia 24 listopada 2014r. ZUS przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 19 listopada 2014r. i wyliczył wysokość emerytury na podstawie art. 183 w zw. z art. 26 i 53 ustawy emerytalnej.

Decyzją z dnia 24 listopada 2014r. ustalono wysokość emerytury zarówno w oparciu o art. 26, gdzie miesięczna wysokość świadczenia wyniosła 4.077,75zł, jak i w oparciu o art. 183, gdzie miesięczna wysokość świadczenia wyniosła 4.089,46zł. zatem organ rentowy zgodnie z regułą określoną w art. 95, powołanej ustawy, przyjął do wypłaty korzystniejszy wariant, tj. emeryturę mieszaną.

Ubezpieczony, kwestionując wysokość emerytury, w odwołaniu wniósł o zaliczenie do podstawy wymiaru wynagrodzenia za okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) od 1 marca 1991r. do 14 czerwca 1992r. w wysokości po 4.490.000 zł miesięcznie, bądź też w wysokości wykazanej w zakwestionowanym przez ZUS zaświadczeniu Rp-7.

Ze świadectwa pracy z dnia 14 czerwca 1992r. wystawionego przez Przedsiębiorstwo z (...) Sp. z o.o. w Z. wynika, że w okresie od 1 marca 1991r. do 14 czerwca 1992r. Z. S. zatrudniony był w pełnym wymiarze etatu na stanowisku Kierownika D. Marketingu i Zbytu oraz Dyrektora ds. Handlowych, z wynagrodzeniem w wysokości 4.490.000 zł. Z kolei z zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (Rp-7) z dnia 24 września 2008r. wynika, że w roku 1991 ubezpieczony z tytułu zatrudnienia u tego pracodawcy otrzymał wynagrodzenie w łącznej kwocie 25.500.000 zł, zaś za rok 1992 w łącznej kwocie 24.695.000 zł. na obu powyższych dokumentach widnieje podpis prezesa i udziałowca spółki, będącego świadkiem w niniejszej sprawie, tj. C. M., co potwierdził na rozprawie w dniu 20 lutego 2015r. Z zeznań tego świadka wynika również, że firma, mimo formalnego niewykreślenia z KRS, faktycznie nie funkcjonuje już od kilku lat. świadek ten podpisał sporne zaświadczenie Rp-7 jako prezes firmy, nie miał jednak już w tym czasie swojej pieczętki stanowiskowej i podpis opatrzył pieczęcią firmową spółki. Jako, że w momencie sporządzania tego dokumentu spółka faktycznie nie prowadziła już swojej działalności i z tego powodu nie było również możliwości pozyskania podpisu głównego księgowego.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o akta organu rentowego, zeznania świadków C. M. i J. D. (nagranie rozprawy z dnia 20 lutego 2015r. minuty od 8.18 i nast.) a także przesłuchania odwołującego (nagranie rozprawy z dnia 19 września 2014r. minuty od 24.33 i nast.).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków i ubezpieczonego, bowiem są one spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają, nadto znalazły one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Wysokość emerytury ubezpieczonego została obliczona na podstawie art. 183 w zw. z art. 26 i 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r. poz. 1440). Jak stanowi art. 183 ust. 5, w zw.

z ust. 1 emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej urodzonej po dniu

31 grudnia 1948r., z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50, o ile osoba ta nie była członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2013 albo 2014, wynosi:

1) 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz

2) 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

Zgodnie z art. 26, w zw. z art. 25 ust 1 podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183. Z kolei przepis art. 174 ust 3 ustawy emerytalnej odwołuje się do art. 15 ustawy.

Natomiast po myśli art. 53, ust. 1 emerytura wynosi:

1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz

2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,

3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych.

Z kolei jak stanowi art. 15 ust. 1 powołanej ustawy, podstawę wymiaru emerytury

i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok,

w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania

w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.(art. 15 ust. 2a)

Zaś po myśli § 21, pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była wysokość emerytury ubezpieczonego, któremu zaskarżoną decyzją przyznano prawo do świadczenia, aczkolwiek nie uwzględniono wynagrodzeń za sporny okres zatrudnienia, z powodu braków formalnych zaświadczeń

o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

Przechodząc do dalszych rozważań należy podkreślić, że warunkiem uwzględnienia konkretnego wynagrodzenia do ustalenia podstawy wymiaru jest wykazanie, że było ono faktycznie wypłacone w konkretnej wysokości oraz, że zostało wykazane w sposób nie budzący wątpliwości. Przy czym obowiązujące organ rentowy, w zakresie ustalania świadczeń emerytalno – rentowych, przepisy cytowanego wyżej rozporządzenia wymagają, aby środkiem dowodowym było stosowne zaświadczenie wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Ubezpieczony na potwierdzenie osiągniętych w spornym okresie zarobków przedłożył świadectwo pracy z wykazaniem ostatnio osiąganego wynagrodzenia, a także zaświadczenie Rp-7 podpisane wyłącznie przez jedną osobę uprawnioną, która w dodatku nie posłużyła się pieczęcią stanowiskową, co w ocenie organu rentowego, zgodnie z § 21, pkt 1 powołanego wyżej rozporządzenia, nie jest wystarczające do stwierdzenia wysokości tego wynagrodzenia.

Trzeba jednak podkreślić, iż w myśl z ugruntowanego już stanowiskiem judykatury i doktryny „sądy pracy i ubezpieczeń społecznych rozpoznając sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych dokonują kontroli zgodności decyzji administracyjnych wydanych w tych sprawach z prawem w trybie odrębnym określonym w kodeksie postępowania cywilnego, w którym to trybie nie obowiązują ograniczenia dowodowe obowiązujące w postępowaniu administracyjnym toczącym się przed organami rentowymi” (vide – wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 1996r., sygn. akt III AUr 235/96, Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 1997r., nr 1, poz. 2). Z kolei w wyroku z dnia 25 lipca 1997r. sygn. akt II UKN 186/97 Sąd Najwyższy stwierdził, że: „W postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty określone w § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1984r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.)” (OSNP z 1998r, Nr11, poz. 342).

Tak więc w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych mogą być przeprowadzane wszelkie dowody zmierzające do prawidłowego rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu z zebranego w postępowaniu materiału dowodowego, a w szczególności spornego zaświadczenia popartego zapisami świadectwa pracy, a także zeznaniami świadków, bezspornie wynika wynagrodzenie odwołującego w wysokości wykazanej w tym zaświadczeniu.

Reasumując: w ocenie Sądu należy ubezpieczonemu przyznać prawo do obliczenia emerytury z uwzględnieniem jego zarobków uzyskanych w trakcie zatrudnienia

w Przedsiębiorstwie (...) w okresie od 1 marca 1991r. do

14 czerwca 1992r., przyjmując łączne wynagrodzenie za okres od 1 marca 1991r. do

31 grudnia 1991r. w łącznej kwocie 25.500.000 zł a za okres od 1 stycznia 1992r. do

14 czerwca 1992r. w łącznej kwocie 24.695.000 zł.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd na mocy art. 477¹⁴§ 2 k.p.c. uwzględnił odwołanie i orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Patrycja Bogacińska – Piątek